

РЕШЕНИЕ

№ 1589

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12840** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу решение № 1009 от 16.11.2021 г. по НАХД № 11713/2021 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 576016-F57997/07.05.2021 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП – С., с което на касатора на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева, за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, във вр. с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС. Твърди се, че решението е незаконосъобразно. В съдебно представяван от адв. А., моли съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и отмени НП. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по представен списък.

Ответникът, представляван от юрк. Н., взема становище за неоснователност на касационната жалба. Моли да се присъдят разноски, като прави възражение за прекомерност на поисканото възнаграждение от касатора.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 1009 от 16.11.2021 г. по НАХД № 11713/2021 г., СРС е потвърдил НП № 576016-F57997/07.05.2021 г., издадено от началник отдел „Оперативни дейности“ в ЦУ на НАП – С., с което на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 (петстотин) лева, за нарушение на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ, във вр. с чл. 118, ал. 4 от ЗДДС.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, въззивният съд е обосновал правен извод, че при съставянето на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Този извод е правилен и се споделя от касационната инстанция. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства, а и те не са били спорни между страните. Въз основа на тях са изведени законосъобразни правни изводи относно това, че [фирма] правилно е санкционирано на основание чл. 185, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ЗДДС, както и че описаното в АУАН и НП административно нарушение, отговаря на такова по чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. Безспорно е установено, че в процесния търговски обект, след извършена проверка на 11.11.2020 г., е разчетен дневен оборот отчетен чрез ФУ в размер на 155.90 лв., а фактическата наличност в касата е в размер на 276.20 лева. Установена е разлика в касовата наличност в размер на 120.30 лв., която не е отбелязана чрез операциите „служебно въведени“ и „служебно изведени“ суми, което отговаря изцяло на текста на чл. 33, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. – извън случаите на продажби всяка промяна на касовата наличност (начална сума, въвеждане и извеждане на пари във и извън касата) на ФУ се регистрира във ФУ чрез операциите "служебно въведени" или "служебно изведени" суми.

Неоснователни са доводите в касационната жалба относно приложението на чл. 28 от ЗАНН в процесния случай. Достатъчно ясни и категорични са предвидените от законодателя текстове в закона по отношение на обществените отношения, които засяга този вид нарушения. Разпоредбата на чл.185, ал. 2 от ЗДДС, дава възможност на административно наказващия орган да ангажира административно наказателна отговорност, извън случаите по ал. 1 на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение по чл. 118 или на нормативен акт по неговото прилагане. Макар и в конкретния случай да не е посочено, че деянието води до неотразяване на приходи, АНО е ангажирал административнонаказателната отговорност на посоченото в НП основание за нарушение, което не води до неотразяване на приходи в минималния размер предвиден в санкционната норма. Независимо обаче от изложените констатации, настоящият съдебен състав намира, че в случая, следва да се вземе предвид забраната да се влошава положението на подсъдимия, респективно на наказаното лице /reformatio in reius/. Тази забрана може да бъде дерогирана, при наличието на известни предпоставки. Касационната инстанция може да утежни положението на подсъдимия, респективно на наказаното лице, само в случай на подаден протест на прокурора или жалба на частния тъжител или частния обвинител, респективно в административнонаказателното производство на

административнонаказващия орган или на поискалият обезщетение. Ето защо, в процесния случай при липса на предвидена в закона възможност на касационната инстанция да увеличава наказанието и при така направените по-горе констатации, единственото правомощие на същата е да потвърди оспореното решение на СРС.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни. При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд София - град, I-ви касационен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1009 от 16.11.2021 г. по НАХД № 11713/2021 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Национална агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.